

“মৰমৰ সন্তানসকল – মধুবন আটাইতকৈ পবিত্ৰ পিতাৰ ঘৰ, ইয়ালৈ তোমালোকে কোনো পতিতক আনিব নোৱাৰা”

প্ৰশ্ন: এই ঈশ্বৰীয় অভিযানত (মিছনত) যিসকল দৃঢ় নিশ্চয় বুদ্ধিৰ আছে তেওঁলোকৰ চিন কি হ'ব?

উত্তৰ: 1) তেওঁলোক স্তুতি-নিন্দা... সকলোতে ধৈৰ্য্যৰে কাম কৰিব, 2) ক্ৰোধ নকৰিব, 3) কাকো দৈহিক দৃষ্টিৰে নাচাব। আত্মাকহে চাব, আত্মা হৈ কথা পাতিব, 4) স্ত্ৰী-পুৰুষ একেলগে থাকি কমল ফুলৰ দৰে থাকিব, 5) কোনো ধৰণৰ কামনা (ইচ্ছা) নাৰাখিব।

গীত: স্বলৈ ন কিউ পৰৱনা..... [চগাপোকবোৰ স্বলি (উৎসৰ্গিত হৈ) নাযাব কিয়.....]

ওঁম শান্তি। আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি আত্মিক পিতাই বুজাই আছে অৰ্থাৎ আত্মিক বিদ্যাৰ্থীসকলক ভগৱানে পঢ়াই আছে। সেই স্কুলবোৰত যিসকল সন্তানে পঢ়ে, তেওঁলোকক আত্মিক বিদ্যাৰ্থী বুলি কোৱা নহ'ব। সেয়াতো হয়ই আসুৰিক বিকাৰী সম্প্ৰদায়ৰ। আগতে তোমালোকে আসুৰিক অথবা ৰাৱণ সম্প্ৰদায়ৰ আছিল। এতিয়া ৰাম ৰাজ্যত যোৱাৰ বাবে 5 বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। এই জ্ঞান যিসকলে প্ৰাপ্ত কৰা নাই তেওঁলোকক বুজাবলগীয়া হয় - তোমালোক ৰাৱণ ৰাজ্যত আছা। নিজে বুজি নাপায়। তোমালোকে নিজৰ মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদিক কোৱা আমি বেহদৰ পিতাৰ পৰা পঢ়োঁ কিন্তু এনেকুৱা নহয় যে তেওঁলোকৰ নিশ্চয় হয়। যিমানই নোকোৱা যে পিতাই কৈছে বা ভগৱানে কৈছে তথাপি নিশ্চয় নহয়। নতুনসকলৰতো ইয়ালৈ অহাৰ হুকুম নাই। চিঠি অবিহনে বা নোসোধাকৈতো কোনো আহিবও নোৱাৰে। কিন্তু ক'ৰবাৰ পৰা কোনোবা আহি যায়, এয়াও নিয়মৰ উলংঘন। এজন এজনৰ সম্পূৰ্ণ পৰিচয়, নাম আদি লিখি সুধিবলগীয়া হয়। এওঁক পঠিয়াই দিওঁনে? তেতিয়া বাবাই কয় বাৰু পঠিয়াই দিয়া। যদিহে আসুৰিক পতিত জগতৰ বিদ্যাৰ্থী হয় তেন্তে পিতাই বুজাব, সেই পঢ়াতো বিকাৰী পতিতে পঢ়ায়। এয়া ঈশ্বৰে পঢ়ায়। সেই পঢ়াৰ দ্বাৰা পা-পইচাৰ পদ পোৱা যায়। যদিও কোনোবাই বহুত ডাঙৰ পৰীক্ষা উত্তীৰ্ণ হয়, পাছত কিমানলৈনো তেওঁ উপাৰ্জন কৰি থাকিব! বিনাশতো সন্মুখত থিয় হৈ আছে। প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগো আহিবলগীয়া আছে। এয়াও তোমালোকে বুজি পোৱা, যিয়ে বুজি নাপায় তেওঁলোকক বাহিৰত সাক্ষাৎ কৰা কোঠাত বহুৱাই বুজাবলগীয়া হয়। এয়া হ'ল ঈশ্বৰীয় পঢ়া, ইয়াত নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হ'লেহে বিজয় হ'ব অৰ্থাৎ বিশ্বত ৰাজত্ব কৰিব। ৰাৱণ সম্প্ৰদায়ৰ সকলোতো এয়া নাজানে। এই ক্ষেত্ৰত বহুত সাৱধান হ'ব লাগে। বিনা অনুমতিত কোনেও ভিতৰত প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰে। এয়া কোনো ঘূৰা-ফুৰা কৰা স্থান নহয়। কিছুদিন পাছত নিয়ম কাঢ়া হৈ যাব কিয়নো এয়া হৈছে আটাইতকৈ পবিত্ৰ স্থান। শিৱবাবাক ইন্দ্ৰ বুলিও কয় নহয় জানো। এয়া হৈছে ইন্দ্ৰসভা। মনুষ্যই 9 ৰত্নৰ আঙুঠিও পিন্ধে নহয়। সেই ৰত্নবোৰত নিলমো থাকে, পান্না, মাণিকো থাকে। এই সকলোবোৰ নাম ৰখা আছে। পৰীসকলৰো নাম আছে নহয়। তোমালোক পৰীসকল উৰিব পৰা আত্মা। তোমালোকৰেই বৰ্ণনা আছে। কিন্তু মনুষ্যই এই কথাবোৰ একোৱেই বুজি নাপায়।

আঙুঠিতো যেতিয়া ৰত্ন লগায়, তেতিয়া তাত পুখৰাজ, নিলম, পেৰুজ আদিও থাকে। কোনোবাটোৰ দাম হাজাৰ যদি কোনোবাটোৰ দাম 10-20 টকা। সন্তানসকলৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি আছে। কোনোৱেতো পঢ়ি মালিক হৈ যায়। কোনোৱে আকৌ পঢ়ি দাস-দাসী হৈ যায়। ৰাজধানী স্থাপন হয় নহয় জানো। সেয়েহে পিতাই বহি পঢ়ায়। ইন্দ্ৰও তেওঁকে কোৱা হয়। এয়া হৈছে জ্ঞানৰ বৰ্ষা। জ্ঞানতো পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনেও দিব নোৱাৰে। তোমালোকৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্যই হৈছে এয়া। যদিহে নিশ্চয় হৈ যায় যে ঈশ্বৰে পঢ়ায় তেন্তে তেওঁ পঢ়া এৰি নিদিব। যি হয়ই পাথৰ বুদ্ধিৰ, তেওঁলোকক কেতিয়াও বাণে আঘাত নকৰিব। আহি আগবাঢ়ি গৈ থাকোঁতে আকৌ বাগৰি পৰে। 5 বিকাৰ আধাকল্পৰ শত্ৰু হয়। মায়াই দেহ-অভিমানত আনি থাপৰ মাৰি দিয়ে তেতিয়া আশ্চৰ্যজনকভাৱে শুনে, শুনায় তাৰপাছত আঁতৰি গুচি যায়। এই মায়া বৰ শক্তিশালী, এটা থাপৰতে বগৰাই দিয়ে। এনেকৈ ভাবে যে মই কেতিয়াও অৱনমিত হৈ নাযাওঁ তথাপি মায়াই থাপৰ মাৰি দিয়ে। ইয়াত স্ত্ৰী-পুৰুষ দুয়োকে পবিত্ৰ কৰি তোলা হয়। তেনেকৈতো ঈশ্বৰৰ বাহিৰে কোনেও গঢ়ি তুলিব নোৱাৰে। এয়া হ'ল ঈশ্বৰীয় অভিযান।

পিতাক নাৱৰীয়া বুলিও কোৱা হয়, তোমালোক হ'লা নাও। নাৱৰীয়া আহে, সকলোৰে নাও পাৰলৈ লৈ যাবলৈ। কোৱাও হয় সত্যৰ নাও টুলুংছুটুং কৰিব কিন্তু ডুবি নাযায়। কিমান অনেক মৰ্ঠ পন্থ আছে। জ্ঞান আৰু ভক্তিৰ যেন যুদ্ধ হয়। কেতিয়াবা ভক্তিৰো বিজয় হ'ব, অৱশেষততো জ্ঞানৰেই বিজয় হ'ব। ভক্তিৰ ফালে চোৱা কিমান ডাঙৰ ডাঙৰ যোদ্ধা

আছে। জ্ঞান মার্গতো কিমান ডাঙৰ ডাঙৰ যোদ্ধা আছে। অৰ্জুন, ভীম আদি নাম ৰাখিছে। এয়াতো বহি সকলো কাহিনী ৰচিছে। গায়নতো তোমালোকৰহে আছে। তোমালোকৰ এতিয়া নায়ক-নায়িকাৰ ভূমিকা চলি আছে। এই সময়তহে যুদ্ধ চলে। তোমালোকৰ মাজতো বহুত আছে যিয়ে এই কথাবোৰ একেবাৰে বুজি নাপায়। যিসকল ভাল হ'ব তেওঁলোককহে বাণে আঘাত কৰিব। তৃতীয় শ্ৰেণীৰসকলতো বহিব নোৱাৰে। দিনে-প্ৰতিদিনে নিয়ম বহুত কাঢ়া হৈ যাব। পাথৰ বুদ্ধিৰ মিয়ে একো বুজি নাপায় তেওঁলোকতো ইয়াত বহাটোও নীতি বিৰুদ্ধ।

এই প্ৰেক্ষাগৃহ (হল) আটাইতকৈ পবিত্ৰ হয়। পোপক পবিত্ৰ বুলি কয়। এই পিতা হৈছে আটাইতকৈ পবিত্ৰ। পিতাই কয় - এই সকলোৰে মই কল্যাণ কৰিব লাগে। এই সকলোবোৰ বিনাশ হৈ যাব। এয়াও জানো সকলোৱে বুজি পায়। যদিও শুনে কিন্তু এখন কাণেৰে শুনি আনখনেৰে উলিয়াই দিয়ে। একো ধাৰণা নকৰে আৰু নকৰায়ো। এনেকুৱা বোবা-কলাও বহুত আছে। পিতাই কয় - বেয়া নুশুনিবা (হিয়েৰ ন' ইভিল)..... তেওঁলোকেতো বান্দৰৰ চিত্ৰ দেখুৱায়। কিন্তু এয়াতো মনুষ্যৰ কাৰণে কোৱা হয়। মনুষ্য এই সময়ত বান্দৰতকৈও অধম। নাৰদৰো কাহিনী বহি ৰচিছে। তেওঁক ক'লে তুমি নিজৰ চেহেৰাতো চোৱা - 5 বিকাৰতো ভিতৰত নাই? যিদৰে সাক্ষাৎকাৰ হয়। হনুমানৰো সাক্ষাৎকাৰ হয় নহয়। পিতাই কয় - কল্পই কল্পই এয়া হয়। সত্যযুগত এনেকুৱা কোনো কথা নাথাকে। এই পুৰণি সৃষ্টিয়েই নাশ হৈ যাব। যিসকল দূঢ় নিশ্চয়বুদ্ধিৰ, তেওঁলোকে বুজি পায় যে কল্প পূৰ্বেও আমি এনেদৰে ৰাজত্ব কৰিছিলোঁ। পিতাই কয় - সন্তানসকল, এতিয়া দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰা। কোনো নীতি বিৰুদ্ধ কাম নকৰিবা। স্তুতি-নিন্দা সকলোতে ধৈৰ্য ধাৰণ কৰিব লাগে। ক্ৰোধ থাকিব নালাগে। তোমালোক কিমান উচ্চ বিদ্যার্থী, ভগৱান পিতাই পঢ়ায়। তেওঁ প্ৰত্যক্ষভাৱে পঢ়াই আছে তথাপি কিমান সন্তানে পাহৰি যায় কিয়নো সাধাৰণ শৰীৰ হয়। পিতাই কয় - দেহধাৰীক তোমালোকে চালে ইমান উল্লসিত কৰিব নোৱাৰিবা। আত্মাক চোৱা। আত্মা এই ক্ৰকুটিৰ মাজত থাকে। আত্মাই শুনি কান্ধ লৰায় (সঁহাৰি জনায়)। সদায় আত্মাৰ সৈতে কথা পাতা। তোমালোক আত্মা এই শৰীৰ ৰূপী আসনত বহি আছে। তোমালোক তমোপ্ৰধান আছিল। এতিয়া সতোপ্ৰধান হোৱা। নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰিলে দেহৰ বোধ নোহোৱা হ'ব। আধাকল্পৰ দেহ-অভিমান আছে। এই সময়ত সকলো দেহ-অভিমানী হয়।

এতিয়া পিতাই কয় দেহী-অভিমানী হোৱা। আত্মাইয়ে সকলো ধাৰণ কৰে। খোৱা-বোৱা সকলো আত্মাই কৰে। পিতাকতো অভোক্তা বুলি কোৱা হয়। তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ। এই শৰীৰধাৰীয়ে সকলো কৰে। তেওঁ খোৱা-বোৱা একো নকৰে, অভোক্তা হয়। তেওঁলোকে আকৌ এয়া নকল কৰে। মনুষ্যক কিমান প্ৰবঞ্চনা কৰে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এতিয়া সকলো জ্ঞান আছে, কল্প পূৰ্বে যিসকলে বুজিছিল তেওঁলোকেহে বুজিব। পিতাই কয় - ময়েই কল্পই কল্পই আহি তোমালোকক পঢ়াও আৰু সাক্ষী হৈ চাও। পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসাৰে যিসকলে পঢ়িছিল তেওঁলোকেই পঢ়িব। সময় লাগে। এনেকৈ কয় যে কলিযুগৰ এতিয়া 40 হাজাৰ বছৰ বাকী আছে। গতিকে ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে নহয় জানো। ইয়াক অজ্ঞান অন্ধকাৰ বুলি কোৱা হয়। ভক্তি মার্গ আৰু জ্ঞান মার্গৰ মাজত ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। এয়াও বুজিবলগীয়া কথা। সন্তানসকলে বহুত আনন্দত ডুবি থকা উচিত। সকলো আছে, কোনো কামনা নাই। জানে যে কল্প পূৰ্বৰ দৰে আমাৰ সকলো কামনা পূৰ্ণ হয় সেইবাবে পেট ভৰপূৰ হৈ থাকে। যাৰ জ্ঞান নাই, তেওঁৰ জানো পেট ভৰপূৰ হৈ থাকিব। কোৱা হয় - আনন্দৰ নিচিনা পথ্য নাই। জন্ম-জন্মান্তৰৰ বাবে ৰাজ্য-ভাগ্য পোৱা যায়। দাস-দাসী হ'বলগীয়াসকল ইমান আনন্দিত হৈ নাথাকিব। সম্পূৰ্ণ মহাবীৰ হ'ব লাগে। মায়াই যাতে অস্থিৰ কৰিব নোৱাৰে।

পিতাই কয় - দুচকুক (দৃষ্টিক) বহুত সাৱধান কৰি ৰাখিব লাগে। আসুৰিক দৃষ্টি যাতে নাযায়। স্ত্ৰীক দেখিলে চঞ্চল হৈ যায়। হেৰ' তোমালোকতো ভাই-ভনী, কুমাৰ-কুমাৰী হোৱা নহয় জানো। তেন্তে কৰ্মেন্দ্ৰিয়ই চঞ্চলতা কিয় কৰে! ডাঙৰ ডাঙৰ লাথপতি, কোটিপতিকো মায়াই শেষ কৰি দিয়ে। গৰিবকো মায়াই একেবাৰে মাৰি পেলায়। তেতিয়া কয় - বাবা মই আঘাত পালোঁ। হেৰ' 10 বছৰ পাছতো পৰাজিত হৈ গ'লা। এতিয়াতো পাতালত বাগৰি পৰিলা। ভিতৰি বুজি পায় এওঁৰ অৱস্থা কেনেকুৱা। কোনো কোনোৱেতো বহুত ভাল সেৱা কৰে। কন্যাসকলেও ভীষ্ম পিতামহ আদিক বাণ মাৰিছে নহয় জানো। গীতাত কিছু কিছু আছে। এয়াতো হয়েই ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী)। যদি কৃষ্ণ ভগৱানে গীতা শুনাতে তেন্তে এনেকৈ কিয় কয় যে মই যি হওঁ যেনেকুৱা হওঁ, কোনোবা বিৰলজনেহে জানে। কৃষ্ণ ইয়াত থকাহঁতেন ক'ব নোৱাৰি কি কৰিলেহঁতেন। কৃষ্ণৰ শৰীৰতো সত্যযুগতহে থাকে। এইটো নাজানে যে কৃষ্ণৰ বহুত জন্মৰ অন্তৰ শৰীৰত মই প্ৰৱেশ কৰোঁ। কৃষ্ণৰ ওচৰলৈতো সকলোৱে তৎক্ষণাত দৌৰি আহিব। পোপ আদি আহিলে কিমানে জাক পাতি গৈ একত্ৰিত হয়। মনুষ্যই জানো এইটো বুজি পায় যে এই সময়ত সকলো পতিত তমোপ্ৰধান। এনেকৈ কয় - হে পতিত-পাৱন আহা কিন্তু বুজি নাপায় যে আমি পতিত। পিতাই সন্তানসকলক কিমান ভালদৰে বুজায়। বাবাৰ বুদ্ধিতো সকলো সেৱাকেন্দ্ৰৰ অনন্য

সন্তানসকলৰ ফালে গুচি যায়। যেতিয়া অধিকসংখ্যক অনন্য সন্তান ইয়ালৈ আহে তেতিয়া ইয়াত চাওঁ, নহ'লে বাহিৰত সন্তানসকলক স্মৰণ কৰিবলগীয়া হয়। তেওঁলোকৰ আগত জ্ঞানৰ নৃত্য কৰোঁ। অধিক সংখ্যক জ্ঞানী আত্মা হ'লে আনন্দও লাগে। নহ'লেতো কন্যাসকলৰ ওপৰত কিমান অত্যাচাৰ হয়। কল্পই কল্পই সহ্য কৰিবলগীয়া হয়। জ্ঞানত আহিলে তেতিয়া ভক্তিও এৰা যায়। ধৰি লোৱা ঘৰত মন্দিৰ আছে, স্ত্ৰী-পুৰুষ দুয়োগৰাকীয়ে ভক্তি কৰে, স্ত্ৰীৰ জ্ঞানৰ চমক লাগি যায় আৰু ভক্তি এৰি দিয়ে তেতিয়া কিমান গণ্ডগোল হৈ যাব। বিকাৰতো নামায়, শাস্ত্ৰ আদিও নপঢ়ে তেন্তে কাজিয়া হ'ব নহয় জানো। এই ক্ষেত্ৰত বিঘ্ন বহুত আছে, অন্য সংসংগত যোৱাৰ ক্ষেত্ৰত বাধা নিদিয়ে। ইয়াত হৈছে পবিত্ৰতাৰ কথা। পুৰুষতো থাকিব নোৱাৰে গতিকে জংঘললৈ গুচি যায়, স্ত্ৰীসকল ক'লৈ যাব। স্ত্ৰীসকলক তেওঁলোকে নৰকৰ দ্বাৰ বুলি ভাবে। পিতাই কয় - এওঁলোকতো স্বৰ্গৰ দ্বাৰ। তোমালোক কন্যাসকলে এতিয়া স্বৰ্গ স্থাপন কৰা। ইয়াৰ আগতে নৰকৰ দ্বাৰ আছিল। এতিয়া স্বৰ্গৰ স্থাপনা হয়। সত্যযুগ হ'ল স্বৰ্গৰ দ্বাৰ, কলিযুগ হ'ল নৰকৰ দ্বাৰ। এয়া বোধশক্তিৰ কথা। তোমালোক সন্তানসকলেও পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি বুজি পোৱা। অন্ততঃ পবিত্ৰততো হৈ থাকা। বাকী জ্ঞানৰ ধাৰণা ক্ৰমানুযায়ী হয়। তোমালোকতো তাৰ পৰা ওলাই ইয়াত আহি বহি আছে, কিন্তু এতিয়াতো বুজোৱা হয় গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিব লাগে। তেওঁলোকৰ কষ্ট হয়। ইয়াত থকাসকলৰ কাৰণেতো একো কষ্ট নাই। গতিকে পিতাই বুজায় কমল পুষ্পৰ দৰে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পবিত্ৰ হৈ থাকা। সেয়াও এই অন্তিম জন্মৰ কথা। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও নিজক আত্মা বুলি বুজা। আত্মাইহে শুনে, আত্মাহে এয়া হয়। আত্মাইহে জন্ম-জন্মান্তৰ ভিন্ন ভিন্ন পোছাক পিন্ধি (শৰীৰ ধাৰণ কৰি) আহিছে। এতিয়া আমি আত্মাসকল উভতি যাব লাগে। পিতাৰ সৈতে যোগসূত্ৰ গঢ়ি তুলিব লাগে। মূল কথা হৈছে এইটো। পিতাই কয় - মই আত্মাসকলৰ সৈতে কথা পাতি। আত্মা ভ্ৰুকুটিৰ মাজত থাকে। এই কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা শুনে। আত্মা ইয়াত নাথাকিলে শৰীৰ মৃত হৈ যায়। পিতাই আহি কিমান আচৰিত জ্ঞান দিয়ে। পৰমাত্মা অবিহনে এই জ্ঞান কোনেও বুজাব নোৱাৰে। সন্ন্যাসী আদিয়ে আত্মাক দেখা পাই জানো। তেওঁলোকেতো আত্মাক পৰমাত্মা বুলি ভাবে। দ্বিতীয়তে আকৌ কয় আত্মাত লেপ নালাগে। শৰীৰক ধুবলৈ গঙ্গাত যায়। এইটো নুবুজে যে আত্মাহে পতিত হয়। আত্মাইহে সকলো কৰে। পিতাই বুজাই থাকে, এনেকৈ নাভাবিবা যে মই অমুক, এওঁ অমুক.....। নহয়, সকলো আত্মা। জাত-পাতৰ কোনো ভেদ-ভাৱ থাকিব নালাগে। নিজকে আত্মা বুলি বুজা। চৰকাৰে কোনো ধৰ্মক নামানে। এই সকলো ধৰ্মতো দেহৰ হয়। কিন্তু সকলো আত্মাৰ পিতাতো এজনেই। চাবও আত্মাকে লাগে। সকলো আত্মাৰ স্বধৰ্ম হৈছে শান্তি। ভালবাসু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) যিবোৰ কথা কামৰ নহয়, সেয়া এখন কাণেৰে শুনি আনখনেৰে উলিয়াই দিব লাগে, বেয়া শুনিব নালাগে (হিয়েৰ ন' ইভিল)..... পিতাই যি শিক্ষা দিয়ে সেয়া ধাৰণ কৰিব লাগে।

(2) কোনোধৰণৰ হদৰ (সীমিত) কামনা ৰাখিব নালাগে। দুচকুক (দৃষ্টিক) বহুত সাৱধান কৰি ৰাখিব লাগে। আসুৰিক দৃষ্টি যাতে নামায়। কোনো কৰ্মেন্দ্ৰিয় যাতে চঞ্চল নহয়। আনন্দেৰে ভৰপূৰ হৈ থাকিব লাগে।

বৰদান: মনোযোগ ৰূপী ঘৃতৰ (ঘিউ) দ্বাৰা আত্মিক স্বৰূপৰ তৰাৰ উজ্জ্বলতা বঢ়াওঁতা আকৰ্ষণ মূৰ্ত হোৱা যেতিয়া পিতাৰ দ্বাৰা, জ্ঞানৰ দ্বাৰা আত্মিক স্বৰূপৰ তৰা উজ্জ্বলি উঠিল তেন্তে নুমাই যাব নোৱাৰে, কিন্তু উজ্জ্বলতাৰ শতাংশ (পাৰ্চেনটেজ) কম আৰু বেছি হ'ব পাৰে। এই তৰাই সদায় উজ্জ্বলি থাকি সকলোকে তেতিয়াহে আকৰ্ষিত কৰিব যেতিয়া নিতৌ অমৃতবেলা মনোযোগ ৰূপী ঘৃত ঢালি থাকিব। যিদৰে দীপকত ঘৃত ঢালিলে সেয়া একৰস হৈ জ্বলি থাকে। সেইদৰে সম্পূৰ্ণ মনোযোগ দিয়া অৰ্থাৎ পিতাৰ সকলো গুণ অথবা শক্তিসমূহক নিজৰ মাজত ধাৰণ কৰা। এই মনোযোগেৰে আকৰ্ষণ মূৰ্ত হৈ যাবগৈ।

স্লোগান: বেহদৰ বৈৰাগ্য বৃত্তিৰ দ্বাৰা সাধনাৰ বীজক প্ৰত্যক্ষ কৰা।

!! ওঁম্ শান্তি !!